

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 80 0 P 079735 19 Rev
Banjaluka, 18.11.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Š. B. iz B., protiv tuženog Grada B., zastupanog po Pravobranilaštvu Republike Srpske, sjedište zamjenika u B., radi neosnovanog obogaćenja, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv rješenja Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079735 17 Gž od 21.08.2019. godine, na sjednici održanoj dana 18.11.2020. godine, donio je

RJEŠENJE

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenim rješenjem Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079735 16 P od 12.07.2017. godine odbačena je tužba tužioca i odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Drugostepenim rješenjem Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079735 17 Gž od 21.08.2019. godine žalba tužioca je odbijena i rješenje Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 079735 16 P od 12.07.2017. godine, potvrđeno.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepeno rješenje pobija tužilac iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tuženi predlaže da se revizija odbaci, odnosno odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet ove parnice je zahtjev tužioca da mu tuženi na ime neosnovanog obogaćenja isplati: iznos od 13.647,74 KM, na ime razlike plate koju bi on ostvario kao viši stručni saradnik za upravno-pravne poslove i plate koju bi ostvario na radnom mjestu kao samostalni stručni saradnik za upravno pravne poslove, radeći te poslove u periodu od 26.06.2009. godine, zaključno sa 31.08.2013. godine, u mjesečnom iznosu od 267,74 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni mjesečni iznos razlike plate počev od prvog u mjesecu u odnosu na prethodni mjesec za koji se vrši isplata pa sve do isplate; zatim da mu isplati iznos od

7.091,00 KM na osnovu ostalih ličnih primanja, regresa, zimmnice i ogreva koji predstavlja razliku između isplaćenog i onog što mu pripada za period od 01.01.2011. do 31.12.2011. godine i za period od 01.01.2012. do 31.05.2012. godine, sa zakonskom zateznom kamatom od dana dospelosti do naplate; te da mu isplati iznos od 9.272,12 KM na ime ostvarenih, a neisplaćenih plata i ostalih ličnih primanja za period od 01.09.2013. do 23.03.2014. godine, sa zakonskom zateznom kamatom za svaki mjesečni iznos plate i ostalih ličnih primanja počev od 30.09.2013. do desetog u odnosu za prethodni mjesec za koji se vrši isplata, pa sve do isplate.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da je okončana parnica broj 80 0 Rs 0252211 12 Rs, vođena kod tog suda između istih parničnih stranaka, koja se odnosi na predmetno potraživanje od 13.647,74 KM, koje tužilac i ovom tužbom potražuje na ime pomenute razlike plate; da je presudom tog suda broj 80 0 Rs 025211 12 Rs 2 od 18.04.2013. godine odbijen tužbeni zahtjev tužioca kojim je pored ostalog, tražio da mu tuženi isplati razliku plate koju je ostvario kao viši stručni saradnik za upravno-pravne poslove i plate koju bi ostvario na istom radnom mjestu kao samaostalni stručni saradnik za upravno pravne poslove počev od 26.06.2009. godine (kao dana kada je tužilac diplomirao na pravnom fakultetu i stekao VII stepen stručne spreme) zaključno sa 31.01.2013. godine, u ukupnom iznosu od 8.719,49 KM, sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos glavnog duga počev od 01.01.2013. godine i ubuduće od 01.02.2013. godine pa do usklađivanja njegovog radnog mjesta u Pravilniku i rasporeda na to radno mjesto ili drugo radno mjesto uz njegov pristanak, kao i u dijelu u kojem je tužilac tražio da sud obaveže tuženog da mu na ime nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševih bolova uzrokovanih povredom časti i ugleda usled diskriminatorskog ponašanja tuženog isplati novčani iznos od 4.000,00 KM; da je presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 025211 13 Rsž od 05.06.2013. godine žalba tužioca djelimično usvojena, te je prvostepena presuda preinačena, tako što je usvojen tužbeni zahtjev tužioca kojim je tražio: da se utvrdi da je u postupku donošenja Pravilnika i izmjena Pravilnika povrijeđeno njegovo pravo na način pobliže opisan u presudi, da se ponište kao nezakonita rješenja tuženog pobliže navedena u presudi, da se tuženi obaveže da mu naknadi materijalnu i nematerijalnu štetu u ukupnom iznosu od 12.719,49 KM od čega na ime materijalne štete 8.719,49 KM sa zakonskom zateznom kamatom na način pobliže opisan u presudi i na ime nematerijalne štete 4.000,00 KM, da se obaveže tuženi da mu uplati doprinose na dosuđene iznose, naknade materijalne štete na način pobliže opisan u presudi, dok je u preostalom dijelu, a kojim je odbijen zahtjev tužioca, da se tuženi rasporedi na odgovarajuće radno mjesto uz njegov pristanak, žalba tužioca odbijena i prvostepena presuda potvrđena; da je presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 80 0 Rs 0025211 13 Rev od 02.06.2015. godine revizija tužioca izjavljena na pomenutu presudu Okružnog suda u Bijeljini odbačena, a revizija tuženog usvojena i preinačena presuda Okružnog suda u Bijeljini tako što je odlučeno da se žalba tužioca odbija i presuda Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 025211 12 Rs 2 od 18.04.2013. godine, potvrđuje.

Dalje je prvostepeni sud utvrdio da je u predmetu tog suda broj 80 0 Rs 041018 12 Rs između istih parničnih stranaka tekao spor po tužbi tužioca radi isplate regresa, zimmnice i ogreva, koje je tužilac potraživao za period od 01.01.2009. godine, zaključno sa 31.05.2012. godine; da je presudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 041018 12 Rs od 03.04.2013. godine odbijen tužbeni zahtjev tužioca da mu tuženi isplati potraživanje regresa, zimmnice i ogreva za period od 01.01.2012. do 31.05.2012. godine, a tužbeni zahtjev (tužba) koji se odnosi na potraživanje regresa, zimmnice i ogreva za period od 01.01.2009. do 31.12.2011. godine odbačen je; da je

presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 041018 13 Rsž od 31.05.2013. godine žalba tužioca koja se odnosi na stav 2. izreke prvostepene presude (potraživanja za period od 01.01.2009. do 31.12.2010. godine) odbačena je kao nedozvoljena, a u ostalom dijelu koji se odnosi na dio prvostepene presude kojom je odlučeno u stavu 2. izreke za isplatu spornih potraživanja za period od 01.01.2011. do 31.12.2011. godine, kao i u dijelu kojim je odlučeno o isplati potraživanja iz stava 1. izreke prvostepene presude, žalba je odbijena i prvostepena presuda potvrđena; da je revizija tužioca na pomenutu presudu Okružnog suda u Bijeljini odbijena presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj 80 0 Rs 041018 13 Rev od 22.03.2016. godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je, cijeneći da iz navoda tužbe, kao i iz predmeta tog suda broj 80 0 Rs 025211 12 Rs 2 i 80 0 Rs 041018 12 Rs proizilazi da je već donijeta pravosnažna odluka koja se odnosi na predmetno tužiočevo potraživanje na ime razlike plate i po osnovu ostalih ličnih primanja, regresa za godišnji odmor, zimmnicu i ogreva, odnosno na predmetna potraživanja iz tužbenog zahtjeva u iznosu od 13.647,74 KM, kao i predmetno potraživanje u iznosu od 7.091,00 KM, zaključio da se radi o presuđenoj stvari, te je pozivom na odredbu člana 67. stav 1 tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu ZPP), u ovom dijelu tužbu odbacio.

Kada je u pitanju tužiočevo potraživanje spornog iznosa od 9.272,12 KM, prvostepeni sud zaključuje da o ovom spornom iznosu između istih parničnih stranaka već teče parnica u predmetu Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 052394 14 P, u kome je tužba podnesena 23.10.2013. godine i dostavljena na odgovor tuženom 11.02.2014. godine, te da je presudom tog suda broj 80 0 P 052394 14 P od 21.10.2016. godine djelimično usvojen tužbeni zahtjev i poništena rješenja tuženog navedena u izreci te presude, te tuženi obavezan da tužiocu naknadi materijalnu štetu koja se ogleda u razlici plate koju je tužilac ostvarivao kao viši stručni saradnik za upravno pravne poslove i plate koju bio ostvarivao na radnom mjestu samostalni stručni saradnik za upravno pravne poslove počev od 26.06.2009. godine do 30.11.2013. godine u iznosu od 8.719,49 KM, te neisplaćene plate višeg stručnog saradnika za upravno pravne poslove i ostalih primanja (topli obrok, regres, zimmnicu i ogrev), počev od 01.09.2013. godine do 23.03.2014. godine u iznosu od 9.272,12 KM, te razliku plate samostalnog stručnog saradnika za upravno pravne poslove i plate koja bi mu pripadala za radno mjesto šefa Odsjeka za legalizaciju, za period od 01.04.2013. godine do 30.11.2014. godine u iznosu od 3.771,76 KM, s tim što taj postupak nije pravosnažno okončan jer je tuženi na tu presudu izjavio žalbu dana 18.11.2016. godine, tako da do zaključenja glavne rasprave u ovoj parnici još uvijek nije donijeta odluka po toj žalbi, odnosno postupak nije pravosnažno okončan, a da je tužba u ovom predmetu 80 0 P 079735 16 P podnesena 20.04.2016. godine, nakon što je započela parnica u predmetu tog suda broj 80 0 P 052394 14 P.

Slijedom toga, prvostepeni sud je zaključio da po tužbi tužioca u ovoj parnici u pogledu zahtjeva za isplatu iznosa od 9.272,12 KM, već teče parnica u predmetu tog suda broj 80 0 P 052394 14, te je pozivom na odredbu člana 67. stav 1. tačka 3. ZPP tužbu u ovom dijelu odbacio.

Drugostepeni sud je žalbu tužioca odbio i prvostepeno rješenje potvrdio temeljem odredbe člana 221, 224, 226, 231, 235 i 236. ZPP.

Obrazložio je da u situaciji u kojoj postoji subjektivni i objektivni identitet spora nema vođenja nove parnice, a da to što tužilac u tužbi i u žalbi ukazuje da je u ovoj parnici drugi pravni osnov (neosnovano obogaćenje) u odnosu na parnicu koja je pravosnažno okončana (po osnovu naknade štete), ne može uticati na zabranu ponovnog suđenja (res iudicata), obzirom da shodno odredbi člana 53. stav 2. ZPP, sud nije vezan za pravni osnov na koji se tužilac poziva.

Takođe, drugostepeni sud nalazi da je pravilno utvrđenje prvostepenog suda da za tužiočevo potraživanje u ovoj parnici iznosa od 9.272,12 KM, koji takođe potražuje po osnovu neosnovanog obogaćenja, već teče parnica pred tim sudom pod brojem 80 0 P 052394 14 P po ranije podnesenoj tužiočevoj tužbi protiv ovdje tuženog i u kojem dijelu je prvostepeni sud zbog postojanja litispendencije odbacio tužiočevu tužbu u ovom dijelu, jer jedna od osnovnih dejstava litispendencije, to jest postojanja parnice, jeste da se, dok parnica teče, ne može u pogledu istog zahtjeva pokrenuti nova parnica među istim strankama, o kojoj procesnoj pretpostavci sud vodi računa po službenoj dužnosti tokom cijelog postupka.

Revizijom tužioca ne dovodi se u pitanje pravilnost zaključka nižestepeni sudova da su postojali uslovi da se tužba u ovoj parnici odbaci.

Naime, tužbu koju je u ovoj parnici tužilac podnio dana 20.04.2016. godine (podnesena kao protivtužba koja je zavedena kao posebna tužba pod poslovni broj 80 0 P 079735 16 P), tužilac temelji na tvrdnjama da je od strane tuženog mobingovan na radnom mjestu i da su na njegovom radnom mjestu degradirani radni uslovi, da se tuženi neosnovano obogatio umanjnjem njegove imovine koristeći se mobingom kao sredstvom kojim mu nanosi štetu, degradacijom radnih uslova i njegovog profesionalnog statusa i nepravičnim prisvajanjem dijela plate u periodu od 26.06.2009. do 31.08.2013. godine, koju je ostvarivao kod tuženog kao viši stručni saradnik za upravno pravne poslove i plate koju bi na istom radnom mjestu ostvario kao samostalni stručni saradnik za upravno-pravne poslove, te da mu je tako umanjena plata, ostala lična primanja na ime regresa i korišćenje godišnjeg odmora, sredstava za obezbjeđenje zimmice i sredstva za obezbjeđenje ogreva u periodu od 01.01.2009. do 31.05.2012. godine.

Tužilac smatra da mu je tuženi pričinio štetu diskriminacijom u kontinuitetu i time što ga je odvojio od ostalih radnika, jer nije poštovao odredbe Pojedinačnog kolektivnog ugovora za zaposlene u administrativnoj službi opštine B., tako što je je u postupku implementacije Pravilnika o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta administrativne službe opštine B. („Službeni glasnik opštine Bijeljine“ br. 11/06), rješenjem tuženog od 13.12.2006. godine, tužilac samo nastavio da obavlja poslove radnog mjesta – samostalni stručni saradnik za upravno-pravne poslove u Odjeljenju za prostornog uređenje u Službi za legalizaciju bespravno izgrađenih objekata sa VI stepenom upravno-pravnog smjera, za čije obavljanje je bio propisan alternativni stepen stručne spreme VII-1 ili VI stepen pravno ili upravno-pravnog smjera sa dvije godine radnog iskustva u struci i položenim stručnim ispitom za rad u administrativnoj službi, da je navedenim Pravilnikom sem njegovog radnog mjesta alternativni stepen stručne spreme bio propisan na preko 42 radna mjesta, da je tuženi nakon 3 mjeseca od donošenja navedenog kolektivnog ugovora novim Pravilnikom o organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta administrativne službe opštine B., koji je objavljen 02.09.2008. godine („Službeni glasnik opštine B.“ br. 26/08) od 42 postojeća sistematizovana radna mjesta sa alternativnom stručnom spremom jedino na njegovom radnom mjestu ukinuo alternativni stepen stručne spreme i isti je određen fiksno VI stepen stručne spreme i time promjenio naziv njegovog radnog mjesta – samostalni stručni saradnik za upravno-pravne poslove u viši stručni saradnik za upravno-pravne

poslove, te da tako tuženi nije ispoštovao odredbe Pojedinačnog kolektivnog ugovora za zaposlene u administrativnoj službi opštine B. („Službeni glasnik opštine B.“ broj 15/08) i to prije svega odredbu člana 28. u pogledu koeficijenta platnog razreda, obzirom da je tužilac dana 26.06.2009. godine stekao VII stepen stručne spreme, pa je umjesto koeficijenta od 5,80 tuženi trebalo da mu obračuna platu po koeficijentu platne grupe 7,30.

Takođe tužilac smatra da se tuženi, nepravičnim obustavljanjem isplata plata i ostalih ličnih primanja, troškova toplog obroka, regresa za korišćenje godišnjeg odmora, sredstava za obezbjeđenje zimmice i sredstava za obezbjeđenje ogreva u periodu od 01.09.2013. do 23.03.2014. godine, dok je tekao izvršni postupak izvršenja izvršne isprave Okružnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 025211 13 Rsž od 05.06.2013. godine po izvršnom rješenju Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 I 049378 13 I od 28.06.2013. godine o dozvoli izvršenja, intezivirajući mobing, pred očima izvršnog suda neosnovano obogatio tim mobingom.

Tužilac u reviziji navodi da je u ovoj parnici isticao da je do povrede njegovog prava i neosnovanog obogaćenja došlo zbog diskriminacije, što je bio razlog da pokrene ovu parnicu, shodno Zakonu o zaštiti od diskriminacije („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“ broj 59/09 i 66/16, dalje: ZZD), te da u odnosu na parnice koje su vođene (80 0 Rs 025211 12 Rs 2 i 80 0 Rs 041018 12 Rs) i ove parnice ne postoji identitet stranaka, zahtjeva i činjeničnog osnova, da bi se radilo o presuđenoj stvari, kao što smatra da nema ni litispendencije između ove parnice i parnice broj 80 0 P 052394 14 P koja je u toku.

Ovim navodima ne dovodi se u pitanje pravilnost zaključka nižestepenih sudova da su postojali uslovi da se tužba odbaci zbog presuđene stvari i zbog litispendencije.

Za postojanje presuđene stvari potrebno je da se ispune tri uslova: da postoji identitet stranaka u istoj i obrnutoj ulozi, identitet zahtjeva i identitet činjeničnog osnova. Na postojanje presuđene stvari sud pazi tokom cijelog postupka po službenoj dužnosti i ako utvrdi da je parnica pokrenuta o zahtjevu o kome je već pravosnažno odlučeno, odbaciće tužbu (čl. 196. stav 2. ZPP).

Među strankama nije sporno da je tužilac vodio parnicu broj 80 0 Rs 025211 12 Rs i 80 0 Rs 041018 12 Rs u kojima je donesena pravosnažna odluka, te da između istih parničnih stranaka teče parnica u predmetu Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 P 052394 14 P.

U parnici broj 80 0 Rs 025211 12 Rs tužilac je tvrdio da je tuženi prema njemu postupao sa diskriminacijom i u činjenicama navodio sve radnje diskriminacije (koje navodi i u ovoj parnici), te je konačno odbijen njegov tužbeni zahtjev da se utvrdi da je tuženi povrijedio pravo tužioca na jednako postupanje (sa detaljno navedenim radnjama koje su kao činjenice u pogledu tvrdnji diskriminacije navedene i u ovoj parnici), da se ponište rješenja tuženog navedena u toj presudi, te tražio naknadu materijalne štete – razliku plata između one koju je tužilac ostvario kao viši stručni saradnik za upravno-pravne poslove i plate koju bi ostvario na tom radnom mjestu kao samostalni stručni saradnik za upravno-pravne poslove počev od 26.06.2009. godine (kao dana kada je tužilac diplomirao na Pravnom fakultetu i stekao VII stepen stručne spreme) zaključno sa 31.01.2013. godine u ukupnom iznosu od 8.719,49 KM sa zakonskom zateznom kamatom na navedeni iznos glavnog duga počev od 01.02.2013.godine do konačne isplate, i ubuduće od 01.02.2013. godine pa do usklađivanja tužiočevog radnog mjesta u Pravilniku i njegovom rasporedu na to radno mjesto ili odgovarajuće drugo radno mjesto.

Zahtjev tužioca u ovoj parnici, u kojoj traži da mu tuženi plati iznos od 13.647,74 KM, na ime razlike plate koju bi on ostvario kao viši stručni saradnik za upravno-pravne poslove i plate koju bi ostvario na radnom mjestu samostalni stručni saradnik za upravno pravne poslove, radeći te poslove u periodu od 26.06.2009. godine, zaključno sa 31.08.2013. godine, temelji se na tvrdnjama o radnjama diskriminacije, koje su navedene i u parnici broj 80 0 Rs 025211 12 Rs, u kojoj je između istih stranaka o tom zahtjevu tužioca već odlučeno.

Zbog toga nije od značaja što u ovoj parnici u tužbenom zahtjevu nije traženo da se utvrdi postojanje diskriminacije, već je na tim tvrdnjama zasnovan zahtjev za isplatu razlike plate, jer je stvar tužioca da odredi putem koje antidiskriminacijske tužbe, od onih predviđenih članom 12. ZZD (tužba za utvrđivanje diskriminacije - deklaratorna antidiskriminacijska tužba - stav 1. tačka a), tužba za zabranu odnosno propuštanje ili otklanjanje diskriminacije - kondemnatorna antidiskriminacijska tužba – stav 1. tačka b), tužba za naknadu štete - stav 1. tačka c) i tužba za objavu presude – stav 1. tačka d), će ostvarivati zaštitu, pri čemu ZZD predviđa mogućnost kumuliranja više zahtjeva u jednoj tužbi.

U parnici broj 80 0 Rs 041018 12 Rs koja je okončana između istih parničnikih stranaka, tužilac je tražio isplatu regresa, zimnice i ogreva, za period od 01.01.2009. godine, zaključno sa 31.05.2012. godine, u iznosu od 7.091,00 KM i o tom zahtjevu suđeno je tako što je pesudom Osnovnog suda u Bijeljini broj 80 0 Rs 041018 12 Rs od 03.04.2013. godine, odbijen tužbeni zahtjev tužioca da mu tuženi isplati potraživanje regresa, zimnice i ogreva za period od 01.01.2012. do 31.05.2012. godine, jer je utvrđeno da je u toku postupak pravne zaštite koji vodi tužilac u smislu odredbe člana 152. Zakona o lokalnoj samoupravi („Službeni glasnik RS“ broj 101/04, 42/05, i 118/05) i da je zbog toga tužba preuranjena, dok je tužba u dijelu koji se odnosi na potraživanje regresa, zimnice i ogreva za period od 01.01.2009. do 31.12.2011. godine, odbačena jer je ocijenjena kao neblagovremena.

U odnosu na tužbeni zahtjev tužioca u ovoj parnici, kojim traži po istom osnovu isplatu naknade na ime regresa, zimnice i ogreva u iznosu od 7.091,00 KM za period od 01.01.2011. do 31.12.2011. godine i za period od 01.01.2012. do 31.05.2012. godine, koje smatra da mu je tuženi trebao isplatiti po osnovu radnog odnosa, te u parnici broj 80 0 Rs 041018 12 Rs, proizlazi da postoji identitet zahtjeva, činjeničnog osnova i stranaka i da se radi o presuđenoj stvari.

Revident ukazuje da nižestepeni sudovi nisu dali obrazloženje zbog čega je u parnici broj 80 0 Rs 041018 12 Rs u jednom dijelu odbijen tužbeni zahtjev tužioca, a u jednom dijelu tužba odbačena, što bi se moglo smatrati kao da nije ni podnesena, te da se onda ne bi moglo raditi o presuđenoj stvari.

Pogrešno je shvatanje revidenta da presuđena stvar postoji samo kada je meritorno odlučeno o tužbenom zahtjevu, ali ne i u slučaju kada je tužba odbačena kao neblagovremena. Odbacivanje tužbe, u konkretnom slučaju zbog neblagovremenosti, posljedica je propuštanja da se zahtjeva zaštita u materijalno - pravnom prekluzivnom roku, što dovodi do gubitka samog prava zbog čega, iako se radi o procesnoj odluci, ona proizvodi iste pravne posljedice kao i meritorna odluka.

Tužilac tvrdi da je i nakon donošenja pomenutih odluka tuženi nastavio sa njegovom diskriminacijom, da je on stoga antidiskriminacijskom tužbom u predmetu broj 80 0 P 052394 13 P zatražio zaštitu, te da je u međuvremenu taj sud donio nepravosnažnu presudu 21.10.2016. godine kojom je djelimično usvojen njegov tužbeni zahtjev za naknadu pričinjene štete u razlici plata koju bi ostvario na istom radnom mjestu kao samostalni stručni saradnik u periodu od 26.06.2009. do 30.11.2013. godine u iznosu od 8.719,49 KM i naknadu na ime regresa, zimmnice i ogreva 01.09.2013. do 23.03.2014. godine u iznosu od 9.272,12 KM.

Pravilno nižestepeni sudovi nalaze, cijeneći činjenice antidiskriminacijske parnice broj 80 0 P 052394 13 P, da po zahtjevu tužioca u ovoj parnici, u pogledu isplate iznosa od 9.272,12 KM na ime ostvarenih, a neisplaćenih plata i ostalih ličnih primanja za period od 01.09.2013. do 23.03.2014. godine, već teče parnica broj 80 0 P 052394 13 P, o čemu sud u smislu odredbe člana 60. stav 3. i 5. ZPP mora voditi računa, zbog čega je tužbu u ovoj parnici u pogledu ovog zahtjeva valjalo odbaciti temeljem odredbe člana 67. stav 1. tačka 3. ZPP.

Navodi revidenta da nema identiteta stranaka u ovoj parnici i u parnici broj 80 0 P 052394 13 P u kojoj je na strani tuženih označeno više lica (pored Grada B.), ne utiču na drugačiji zaključak, jer se isplata naknada na ime regresa, zimmnice i ogreva u iznosu od 9.272,12 KM traži od tuženog Grada B., koji je kao tuženi označen i u ovoj parnici povodom istog zahtjeva.

Takođe, činjenica da je nakon zaključenja glavne rasprave u ovoj parnici, došlo do ukidanja odluke u parnici broj 80 0 P 052394 13 P i donesena nova prvostepena presuda, te navođenje koje je sve tužbene zahtjeve tužilac postavio u toj parnici, nije od značaja jer sud donosi odluku na bazi činjenica koje su postojale u vrijeme zaključenja glavne rasprave.

Iz navedenih razloga odlučeno je kao u izreci, temeljem odredbe člana 248. u vezi sa članom 254. stav 4. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otppravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić